

Materiały na dzień skupienia

MARZEC A.D. 2010

***Piąta zasada duchowości zmartwychwstańczej:
BÓG WZYWA NAS DO PRZEMIANY:
DO PASCHALNEGO MISTERIUM UMIERANIA
I ZMARTWYCHWSTANIA Z JEZUSEM***

Spis treści

Wstęp	1
I. Modlitwy poranne z rozmyślaniami	2
II. Spotkanie modlitewne z konferencją	4
III. Spotkanie domowe	14
Materiały pomocnicze.....	15

Wstęp

Z braterskim pozdrowieniem przekazuję kolejne „Materiały na dzień skupienia”. Podejmowany temat („Bóg wzywa nas do przemiany: do paschalnego misterium umierania i zmartwychwstania z Jezusem”) doskonale wpisuje się w okres liturgiczny, który obecnie przeżywamy. A nasze Konstytucje dodają nam, że „aby współzmartwychwstać z Chrystusem, musimy być otwarci na natchnienia Ducha Świętego, który nas uświęca i upodabnia do Chrystusa” (art. 7).

Dziękuję wszystkim Współbraciom za współpracę i słowa zachęty. Serdecznie zapraszam do wyrażania swoich komentarzy. Można pisać na adres Centrum: cdz.rome@gmail.com.

Z życzeniami owocnego przeżycia czasu Wielkiego Postu,

ks. Wojciech Mleczo CR

Dyrektor Centrum Duchowości Zmartwychwstańczej w Rzymie

CZĘŚĆ I – Modlitwy poranne z półgodzinnym rozmyśleniem

Schemat

1. Modlitwy poranne: Jutrznia z rozmyśleniem wg *Modlitewnika Zmartwychwstańca*, s. 56.
2. Po czytaniu – rozmyślanie (30 min).
Punkty do rozmyślenia: s. 3 (oraz gotowa matryca na końcu).
3. Na koniec: modlitwa o beatyfikację Założycieli i o. Pawła Smolikowskiego (*Jezu, Zmartwychwstały Panie...*), *Modlitewnik Zmartwychwstańca*, s. 3.

Co należy przygotować

1. Księgi Liturgii Godzin.
2. Wydrukować dla każdego tekst rozmyślenia (ostatnia strona tych materiałów zawiera gotową matrycę).

Punkty do rozmyślenia

„Jesteśmy przekonani, że w swojej miłości Ojciec powołuje nas do nawrócenia: do osobistego zmartwychwstania w jedności z Jezusem, do nowego życia przepełnionego mocą Jego Ducha. Wraz z Jezusem umieramy samym sobie, gdy oddajemy nasze życie Ojcu, wyrzekając się wszystkiego, co nas od Niego oddziela. Moc Ducha formuje w nas Chrystusa i pobudza, aby miłością odpowiedzieć na ogromną miłość Ojca w stosunku do nas.”
(Charyzmat CR)

Z konferencji Sługi Bożego Bogdana Jańskiego:

„Chrystus ogłasza potrzebę wewnętrznej przemiany – proponuje nam nawrócenie... Istnieje w człowieku siła która nieustannie go nagli do dążenia ku jakiemuś celowi... Właśnie tej sile... trzeba dać nową pożywkę – należy utrwalić w duszy nowe zainteresowanie, zdolne porwać człowieka, wówczas następuje jego wewnętrzna przemiana. A więc istotą chrześcijańskiego odrodzenia jest zmiana dominującego zainteresowania... Ale jakież zainteresowanie może oderwać duszę od własnego ja? – Miłość ku Bogu! ... Otóż należy powiedzieć grzesznemu człowiekowi to, czego nie mógł się domyślać – powiedzieć mu o tym, że Bóg go kocha! ... Przecież ten fakt znalazł potwierdzenie w historycznym zdarzeniu przyjscia na ziemię Jezusa Chrystusa i Jego dobrowolnej śmierci za grzeszników... Ta odradzająca moc miłości dociera do wszystkich władz duszy – staje się nieodzownym pokarmem – krzepi inteligencję, wyobraźnię, wrażliwość moralną. Dzieje się to dlatego, że wypełnienie tej wielkiej tajemnicy łączy

wierne dusze z Głębią Istnienia; z której promieniuje. – Człowiek, który pokutuje, w celu złożenia z siebie ofiary, w samejże ekspiacji odnajduje Nieskończoność. Cała jego terażniejszość i przyszłość staje się dziełem pojednania.

(B. Jański, *Pod sztandarem Zmartwychwstałego Zbawiciela*,
opr. B. Micewski CR, Rzym 1978, s. 17)

Modlitwa o beatyfikację Założycieli i o. Pawła Smolikowskiego

(*Modlitewnik Zmartwychstańca*, s. 262-263):

Jeżu, Zmartwychwstały Panie, Twój służy Bogdan Jański, Piotr Semenenko, Hieronim Kajsiewicz i Paweł Smolikowski starali się głosić Tajemnicę Paschalną poprzez umieranie sobie, aby mocą Ducha Świętego żyć w Tobie i dla Ciebie. Błogosław ich wyniesieniu na ołtarze, aby przykład ich życia oraz paschalna dynamika codziennego umierania i powstawania z martwych przynosiły nadzieję zmartwychwstania tak wielu Twoim braciom i siostram, którzy poddają się zniechęceniu w nieustannym zmaganiu z grzechem, błędem i ludzką słabością. Amen.

CZĘŚĆ II – Spotkanie modlitewne z konferencją

Schemat

1. Modlitwa wspólna, np. któraś z części Liturgii Godzin (propozycja: *Godzina w ciągu dnia*)
2. Modlitwa do Ducha Świętego (pieśń, hymn itp.)
3. Konferencja – do odczytania przez przełożonego lub członka domu
4. Rozdanie kartek z punktami do refleksji (do rozważenia np. w czasie adoracji)
5. Wystawienie Najświętszego Sakramentu
6. Litania do Najdroższej Krwi Chrystusa
7. Adoracja w ciszy (1/2 h, okazja do refleksji nad konferencją)
8. Modlitwa o powołania
9. Pieśń uwielbiająca P. Jezusa
10. Błogosławieństwo Najśw. Sakramentem
11. Antyfona do Matki Bożej (np. pieśń)

Czas trwania: ok. 1 godz. 15 min.

Co należy przygotować

1. Księgi Liturgii Godzin
2. Wydrukować tekst konferencji
3. Wszystko, co potrzeba do wystawienia Najśw. Sakramentu

Przebieg spotkania

- 1. Modlitwa wspólna Liturgią Godzin: *Godzina w ciągu dnia*.**
- 2. Modlitwa do Ducha Świętego (np. pieśń, hymn). Propozycja:**

O Duchu Święty, Pocieszycielu, racz udoskonalić w nas dzieło rozpoczęte przez Jezusa; spraw, by modlitwa, którą zanosimy w imieniu całego świata, była mocna i stała: przyspiesz dla każdego z nas czas głębokiego życia wewnętrznego; rozpal w nas zapał apostołski, który by dosięgał wszystkich ludzi i wszystkie narody, gdyż wszystkie są odkupione krwią Chrystusa i wszystkie stanowią jego dziedzictwo.

Skrusz w nas wrodzoną pychę i podnieś na wyżyny świętej pokory, prawdziwej bojaźni Bożej i wielkodusznej odwagi. Niech żadne więzy ziemskie nie przeszkadzają nam w wypełnianiu naszego powołania; niech dla korzyści, przez niedbalstwo nasze, nie będą deptane prawa

sprawiedliwości; niech żadne obliczenia nie sprowadzą szerokiego zasięgu miłości do ciasnych, małych egoizmów.

Niech wszystko w nas będzie wielkie: poszukiwanie i umiłowanie prawdy, gotowość do ofiary, choćby na krzyż i śmierć, niech wszystko wreszcie będzie zgodne z ostatnią modlitwą Syna do Ojca i z tym źródłem Twojej, o Duchu Święty, miłości, która z woli Ojca i Syna spłynęła na Kościół i jego instytucje, na poszczególne dusze i narody. Amen.

(Z homilii bł. Jana XXIII na Zesłanie Ducha Świętego, 1962 r.)

3. Konferencja:

Piąta zasada duchowości zmartwychwstańczej:

***BÓG WZYWA NAS DO PRZEMIANY:
DO PASCHALNEGO MISTERIUM UMIERANIA
I ZMARTWYCHWSTANIA Z JEZUSEM***

(Uwaga dla czytającego: proszę wcześniej zapoznać się z poniższym tekstem, a także pomodlić się do Ducha Świętego, aby czytane słowa trafiły do serc, woli i umysłów słuchaczy.)

Jezus odpowiedział: „Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeżeli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego. To, co się z ciała narodziło, jest ciałem, a to, co się z Ducha narodziło, jest duchem. Nie dziw się, że powiedziałem ci: Trzeba wam się powtórnie narodzić. Wiatr wieje tam, gdzie chce i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąża. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha”.

(J 3,5-8)

Działanie Ducha jest tajemnicze, przekracza nasze pojęcia i oczekiwania. Nie możemy go zaprogramować. Jednak nauczanie Jezusa daje nam pewność co do niektórych prawd podstawowych. Nawrócenie jest osobistym i ciągłym procesem, poprzez który człowiek akceptuje te prawdy i pozwala Duchowi zmienić swoje życie. Jest powtórny narodzeniem. Stanowi stały element duchowości i życia duchowego. W niniejszej konferencji chcemy opisać to nawrócenie, albo ponowne

narodzenie w kategoriach misterium paschalnego. Poprzednie nasze konferencje tego dokumentu rozważały zasadnicze prawdy, prowadzące do takiej właśnie osobistej przemiany w świetle naszej zmartwychwstańczej tradycji, a więc: miłość Boga do ludzi, kondycja stworzenia, skłonność do zła oraz osobista grzeszność. Otwarta akceptacja tych prawd nie pozostawia człowieka bezwładnym lub obojętnym. Będzie on popchnięty do działania, jeżeli ich właściwe znaczenie zostanie zrozumiane i dobrowolnie przyjęte: najpierw do otwarcia się na działanie Boga, potem do miłości Boga w zamian za Jego miłość, a wreszcie do umiłowania siebie i bliźniego w sposób, w jaki Bóg nas miłuje. Ta osobista przemiana wywiera głęboki wpływ na życie człowieka, na jego działania i postawy. Dla zmartwychwstańca natomiast oznacza coś więcej. Prowadzi go mianowicie do podjęcia życia we wspólnocie, do pracy na rzecz odnowy społeczeństwa i do zaakceptowania Maryi jako wzoru tego nowego życia w Duchu Św. Prawdziwa przemiana opiera się na PRAWDZIE i prowadzi człowieka do praktykowania MIŁOŚCI. „Natomiast żyjąc prawdziwie w miłości sprawmy, by wszystko rosło ku Temu, który jest Głową - ku Chrystusowi. Z Niego całe Ciało - zespalane i utrzymywane w łączności dzięki całej więzi umacniającej każdy z członków stosownie do jego miary - przyczynia sobie wzrostu dla budowania siebie w miłości” (Ef 4,15-16).

Bóg jest siłą sprawczą i źródłem mocy dla wszystkich przemian i dla całego procesu zbawienia. Zaprasza on człowieka do rozpoczęcia tego procesu i wspiera go swym Duchem w czasie jego trwania. Pierwszym i najważniejszym wynikiem przemiany jest to, że Chrystus żyje w człowieku. Człowiek pozwala Duchowi swobodnie kształtować siebie na wzór i obraz Chrystusa, tak że stopniowo dochodzi do dobrowolnego podejmowania wszystkich swoich decyzji zgodnie z łaską Ducha Świętego.

Człowiek przeżywa proces osobistego nawrócenia poprzez misterium paschalne. Nie jest łatwo wyrazić słowami znaczenie tego zjawiska. Własne doświadczenie każdego i jego otwarcie się na działanie Ducha musi doprowadzić go poza zwykłe znaczenie słów i oświecić tak, by był w stanie pojąć odrobinę z głębi cudownego działania Boga w swoim życiu: Jezus, Zbawiciel go odkupił. Poświęcając się dla miłości Ojca, głosząc Go ludziom i budując Jego Królestwo Jezus dobrowolnie przyjął na siebie raczej cierpienie i śmierć niż odwrócenie się od Niego. Na powierzchni tego głębokiego procesu widać było tylko klęskę Jezusa i zwycięstwo sił

zła. W rzeczywistości było odwrotnie. Jezus został wskrzeszony przez Ojca do życia pełniejszego i bogatszego, do życia ponad cierpieniem i śmiercią. Tajemnicą zwycięstwa Jezusa było Jego całkowite, wspierane przez Ducha podporządkowanie się woli Ojca. Jeszcze bardziej zdumiewające jest to, że owo zwycięstwo nie było odniesione dla samego Jezusa lecz dla wszystkich, którzy otwierają się na przewodnictwo Ducha w celu kontynuowania takiego samego procesu w swoim własnym życiu.

Misterium paschalne koncentruje się na Jezusie, ale nie ogranicza się do Jego życia w historycznym znaczeniu tego słowa. Nie jest też faktem, który raz tylko wydarzył się w historii i którego skutki trwają poprzez wieki. Nowe życie Chrystusa przekracza czas i przestrzeń. Może On poświęcać siebie na ofiarę Ojcu nawet wtedy, gdy cieszy się zwycięstwem udzielonym Mu przez Ojca. Ta ciągła ofiara i to zwycięstwo są celebrowane po pierwsze i przede wszystkim w sakramencie Eucharystii. Sakrament ten, jak i inne, prowadzi uczestników do misterium paschalnego. Uczestnictwo w nim oznacza uznanie przez człowieka nieustannej ofiary Chrystusa i pragnienie, by Chrystus prowadził nadal swoje zbawcze dzieło paschalne w jego życiu. To zbawcze dzieło, chociaż celebrowane w sakramentach, pojawia się również poza nimi, zawsze wówczas, gdy człowiek dobrowolnie współdziała z Duchem w umieraniu samemu sobie dla wprowadzenia w życie Królestwa Ojca. Wtedy Jezus działa w człowieku i przez człowieka, łącząc jego działanie ze Swoją własną ofiarą składaną Ojcu. W zamian za to człowiek ma udział w nowym życiu Ducha, które Jezus otrzymuje od Ojca. Św. Paweł odnosi się do tej jedności z Chrystusem przez cierpienie i ofiarę, które są samą istotą misterium paschalnego, pisząc, że przez nie człowiek dopełnia braki udręk Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół” (Kol 1,24; a także por. Konstytucje art. 80).

Misterium paschalne lub proces przemiany zawiera w sobie zarówno umieranie i pokutę, jak również wysławianie oraz uwielbienie. Istnieje pewna tendencja do kładzenia nacisku tylko na pierwsze lub na drugie i do zapominania, że drugie jedynie wynika z pierwszego. Ogólnie rzecz biorąc ludzie żyjący w bardziej zamożnych krajach potrzebują przypomnienia o wezwaniu do udziału w cierpieniu i śmierci Pana. Natomiast ludzie żyjący w krajach biedniejszych potrzebują bardziej przypomnienia

o radości i nadziei Zmartwychwstania, gdyż cierpienie jest już i tak częścią ich życiowego doświadczenia.

Jeżeli w przeszłości praktyki katolickie ogniskowały się zbyt silnie na pokucie i cierpieniu, to prawdą jest także, że od Soboru Watykańskiego II położony jest tak silny nacisk na nadzieję, radość i uwielbienie, że czasami traci się z oczu genezę tych cnót. A przecież chrześcijańska nadzieja, radość i uwielbienie nie opierają się na ludzkiej sile, talentach lub inicjatywie, lecz wypływają z obecności w nas Ducha. Duch zaś nie usuwa z naszego życia ani umartwienia, ani cierpienia. W rzeczywistości używa On często właśnie umartwień i cierpień jako środków mających na celu głębsze przeniknięcie do ludzkiego życia. Bez nich człowiek jest zbyt zajęty sobą i materialnym światem, by rozpoznać wezwania Ducha do odpowiedzi na Bożą miłość. Umartwianie jest często koniecznym środkiem wspierającym człowieka w osiągnięciu wewnętrznej gotowości na głos Ducha.

Z powyższego wynika jasno, że nawrócenie, powiązane z przeżywaniem misterium paschalnego, zawiera w sobie śmierć z całym jej bólem i trwogą. Ale zawiera również nowe życie, które rodzi „człowieka nowego, stworzonego według Boga w sprawiedliwości i prawdziwej świętości” (Ef 4, 24). Trzeba zawsze koncentrować się na tym nowym życiu, szczególnie w procesie umierania sobie, a to w celu zapobiegania zniechęceniu lub uważaniu cierpienia za cel, a nie za środek do jego osiągnięcia.

Zobowiązanie chrzcielne oddala człowieka od tego, co jest złe i co przeszkadza obecności Boga, a kieruje go ku temu, co pozwala działać w nim Duchowi. Chrzest oznacza pragnienie wyrzeczenia się grzechu i wszystkich jego następstw. Ponieważ są one już obecne w życiu ochrzczonego, wymaga to śmierci części jego osoby i akceptacji nowego życia. Zobowiązania profesji zakonnej uruchamiają taką samą dynamikę, lecz w nowy sposób. Zakonnik pragnie żyć dla Ojca w jedności z Jezusem nie tylko poprzez umieranie grzechowi, lecz także przez dobrowolne wyrzeczenie się rzeczy, które są moralnie dobre i zbawienne. Jego pragnienie nowego życia kieruje go do wybrania nie tylko dobrego, lecz także po chrześcijańsku radykalnego stylu życia. Jest ono radykalne w tym sensie, że idzie poza zobowiązania przyjęte na chrzcie. Zakonnik bierze na siebie dobrowolnie ciężar „radykalnego” stylu życia, aby wyrazić przez to, że docenia miłość Boga i że odpowiada na nią z pełną żarliwością duszy.

Odkrył skarb ogromnej wartości, dla którego z ochotą poświęca inne skarby.

To właśnie w ślubach czystości, ubóstwa i posłuszeństwa odnajduje zakonnik swoją podstawową tożsamość. Nie znajdzie jej ani w pracy apostołskiej, ani w życiu we wspólnocie, ani w modlitewnych praktykach. Praca apostołska, którą wykonuje zakonnik, mogłaby być prowadzona równie dobrze przez laika lub przez kapłana diecezjalnego. Jeżeli zakonnik głównie w niej znajduje swoją tożsamość, naraża się na szereg niebezpieczeństw. Może być rozczarowany, gdy śluby postawią przed nim wymagania, do których się nie przygotował, a rezultatem będzie opuszczenie zakonu lub skazanie się na przeciętność albo ślepotę na własne nadużycia w przeżywaniu ślubów. Jeżeli jego tożsamość ograniczy się wyłącznie do apostołatu, może strzec zazdrośnie swojej pozycji w apostołacie i odmawiać osobom świeckim słusznych i pożądaných praw do współuczestnictwa w życiu Kościoła. Z kolei zakonnik, który znajduje swoją tożsamość w życiu wspólnotowym, będzie miał skłonność do przewartościowywania specyficznych dla niej praktyk, może się łatwo czuć zagrożonym zbyt częstymi wizytami świeckich w domach zakonnych, względnie ich uczestnictwem w wydarzeniach wspólnoty. Mógłby także oczekiwać od wspólnoty zbyt wiele i - gdyby jego oczekiwania się nie spełniły – stać się niezadowolonym i rozczarowanym.

Życie zakonne opiera się na łączności z Jezusem, który wyraża sobą niezmierną miłość Boga ku nam. Tak więc zakonnik wybiera życie zgodne ze ślubami z powodu Jezusa; wybiera kształtowanie swego życia według misterium paschalnego, ponieważ również Jezus tak uczynił. Tożsamość zakonnika powiązana jest z jego wiarą, nadzieją i miłością do Jezusa, wyrażającymi się poprzez czystość, ubóstwo i posłuszeństwo (por. Konstytucje, art. 12, 13). Życie według ślubów może być aktem wiary, przez który zakonnik głosi, że Jezus zajmuje centralne miejsce w jego życiu, miejsce ważniejsze niż każda inna osoba lub rzecz. Może być również aktem nadziei wówczas, gdy zakonnik odrzuca inne zabezpieczenia i oczekuje, że to Bóg sam będzie jego ufnością i ostatecznym źródłem spełnienia. Może być wreszcie aktem miłości, przez który zakonnik wyraża swoje pragnienie poświęcenia Zmartwychwstałemu Panu wszystkiego co ma, co czyni i czym jest.

Życie według ślubów jest doświadczeniem paschalnym, doświadczeniem nawrócenia, gdyż zakonnik wybiera dobrowolnie odrzucenie jednego stylu chrześcijańskiego życia dla innego, które silniej i bardziej bezpośrednio wyraża wiarę, nadzieję i miłość. Zakonnik nie zadawała się staraniem o osiągnięcie cnoty, będącym odpowiedzią na wyzwania zmiennych losów świeckiego życia, lecz decyduje się na bezpośrednie poddanie wymaganiom ślubów. Publicznie poświęca swoje naturalne prawo do małżeństwa i ojcostwa, do nieskrępowanego posiadania i swobodnego używania dóbr materialnych oraz do swojej niezależności osobistej. Dokonuje tych rzeczywistych i bolesnych wyrzeczeń w celu przygotowania miejsca dla niewidzialnej obecności Boga w swoim życiu. Takie wyrzeczenia bez wiary są absurdem, jako że obejmują rzeczy dobre, które wnoszą ważny wkład w osobiste spełnienie się i w osobiste szczęście. Dla osoby powołanej, podejmującej takie wyrzeczenia, stają się one aktami pełnymi znaczenia, ponieważ są symbolami, przez które wyraża ona realną obecność Jezusa w swoim życiu i wielką wagę swego stosunku do Niego (por. Konstytucje, art. 14). Te konkretne akty z kolei podtrzymują i żywią ten stosunek.

Zakonnik wyprzedza ów końcowy akt wyrzeczenia, gdy poprzez śluby wyrzeka się dobrowolnie swojej rodziny, własności i samego siebie. Jego życie ma być odtąd świadectwem tego, że Jezus daje szczęście i spełnienie przez nowe życie w łasce. Życie zakonnika jest w zamierzeniu swoim proklamacją skierowaną do bliźnich, że nie muszą się oni obawiać odejścia od dóbr tego świata, gdy Pan poprosi ich, by uczynili ów akt wyrzeczenia. Śluby zakonne potwierdzają, że Jezus ofiaruje większe dobra temu, kto oddaje dobra tego świata, a mianowicie ofiaruje Siebie Samego, Swój pokój i radość, Swego Ducha i życie wieczne. Tak się przedstawia proroczy charakter życia zakonnego (por. Konstytucje, art. 15).

Tekst za:
Międzynarodowa Komisja Formacji,
Formacja zmartwychwstańcza,
Rzym 1993, s. 53-61

4. Rozdanie kartek z punktami do refleksji

(Uwaga: Po konferencji należy rozdać kartki z punktami do osobistej refleksji. Proszę w odpowiedniej ilości wydrukować matrycę, znajdującą się na końcu niniejszych materiałów).

Punkty do refleksji po wysłuchaniu konferencji (do rozważenia np. w czasie adoracji)

DLACZEGO WRÓCIŁEM DO WIARY ŚWIĘTEJ KATOLICKIEJ?

Boś Ty tak chciał, miłościwy Boże!

Twoja łaska to sprawiła, nie zaś moja zasługa, prace i rozumowania.

Czuję to z całej duszy i dzięki Ci składam, o Boże! żeś raczył wejrzeć na moją nędzę i cierpienia, na moje jęki i wzdychania ku prawdzie, ku powszechnemu dobru. Wesprzyj mnie, Panie wszechmogący, dodając mocy, abym się w całym życiu stał godnym Twej dobroci!

(Bogdan Jański, 28 grudnia 1834)

1. Jezus odpowiedział: „Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeżeli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego. To, co się z ciała narodziło, jest ciałem, a to, co się z Ducha narodziło, jest duchem. Nie dziw się, że powiedziałem ci: Trzeba wam się powtórnie narodzić. Wiatr wieje tam, gdzie chce i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąża. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha”. (J 3,5-8)

2. „Nawrócenie jest rzeczywistością dynamiczną, procesem trwającym całe życie: musimy nieustannie umierać samym sobie (samowoli, miłości własnej, czynności własnej), aby mocą Ducha Świętego zmartwychwstawać do nowego życia miłości w Chrystusie” (Konstytucje CR, art. 1).

5. Wystawienie Najświętszego Sakramentu. Pieśń na wystawienie.

6. Litania do Krwi Chrystusa

(Modlitewnik Zmartwychstańca, s. 207):

Kyrie eleison

Chryste eleison. Kyrie eleison

Chryste, usłysz nas. Chryste, wysłuchaj nas.

Ojcze z nieba Boże,

ZMIŁUJ SIĘ NAD NAMI.

Synu, Odkupicielu świata, Boże

Duchu Święty, Boże

Święta Trójco, jedyny Boże

Krwi Chrystusa, Jednorodzonego Syna Ojca Przedwiecznego

WYBAW NAS.

Krwi Chrystusa, wcielonego Słowa Bożego

Krwi Chrystusa, nowego i wiecznego Przymierza

Krwi Chrystusa, przy konaniu w Ogrójcu spływająca na ziemię

Krwi Chrystusa, tryskająca przy biczowaniu

Krwi Chrystusa, brocząca spod cierniowej korony

Krwi Chrystusa, przelana na Krzyżu

Krwi Chrystusa, zapłato naszego zbawienia

Krwi Chrystusa, bez której nie ma przebaczenia

Krwi Chrystusa, która poisz i oczyszczasz dusze w Eucharystii

Krwi Chrystusa, źródła miłosierdzia

Krwi Chrystusa, zwyciężająca złe duchy

Krwi Chrystusa, męstwo Męczenników

Krwi Chrystusa, mocy Wyznawców

Krwi Chrystusa, rodząca Dziewice

Krwi Chrystusa, ostoję zagrożonych

Krwi Chrystusa, ochłodo pracujących

Krwi Chrystusa, pociecho płaczących

Krwi Chrystusa, nadziejo pokutujących

Krwi Chrystusa, otucho umierających

Krwi Chrystusa, pokoju i słodczy serc naszych

Krwi Chrystusa, zadatku życia wiecznego

Krwi Chrystusa, wybawienie dusz z otchłani czyścicowej

Krwi Chrystusa, wszelkiej chwały i czci najgodniejsza

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam Panie

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas Panie

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami

Odkupiłeś nas, Panie, Krwią Swoją.

I uczyniłeś nas Królestwem Boga naszego.

Módlmy się: Wszchemogący, wieczny Boże, któryś Jednorodzonego Syna Swego ustanowił Odkupicielem świata i Krwią Jego dał się przebłagać, daj nam, prosimy, godnie czcić zapłatę naszego zbawienia i dzięki niej doznać obrony od zła doczesnego na ziemi, abyśmy wiekuistym szczęściem radowali się w niebie. Przez tegoż Chrystusa Pana naszego. Amen.

7. Półgodzinna adoracja w ciszy.

8. Modlitwa o powołania do naszego Zgromadzenia.

Jezu Chryste Zmartwychwstały, racz wejrzeć na naszą rodzinę zakonną i błogosław jej życiu i pracy. Niech wzrasta w łasce u Boga i u ludzi, a zarazem niech pomnaża swe szeregi o nowe i liczne powołania.

Dobry nasz Zbawicielu przemów głosem Twego wezwania „pójdź za mną” do tych, o których wiesz, że godnie i wiernie będą wypełniać zadania naszej zmartwychwstańczej rodziny, że z osobistym zaangażowaniem będą szerzyć Twoje Królestwo na ziemi.

Panie, Ty wszystko wiesz i przewidujesz wszystko, prowadź i nas drogą, którąś nam wyznaczył. Amen.

9. Pieśń uwielbiająca P. Jezusa (np. *Przed tak wielkim Sakramentem...*).

10. Błogosławieństwo Najśw. Sakramentem. Repozycja. Śpiew (np. *Wielbię Ciebie, w każdym momencie*).

11. Antyfona do Matki Bożej (np. *Pod Twoją obronę, albo Anioł Pański*).

CZĘŚĆ III – Spotkanie domowe

Schemat

1. Modlitwa z okazji spotkania wspólnotowego (*patrz poniżej*).
2. Ustalić datę dnia skupienia w kwietniu.
3. Jak będziemy świętować Wielkanoc?

„Będziemy również głosić misterium paschalne przez staranne przygotowanie obchodów liturgii Triduum Paschalnego oraz każdej niedzieli jako dnia Zmartwychwstałego Pana.” (Konstytucje CR, art. 1)

„Zachęca się także całe Zgromadzenie do składania Bogu szczególnego dziękczynienia w Poniedziałek Wielkanocny albo 27 marca.” (Konstytucje CR, art. 79)

4. Sprawy bieżące.
5. Modlitwa „Zmartwychwstały Jezu Chryste...”.
6. Na zakończenie spotkania przełożony pobłogosławi współbraci.

Co należy przygotować:

1. Kawę, herbatę, ciasto, owoce itp., itd.
2. Wykaz spraw bieżących / parafialnych / różnych do omówienia.

Modlitwa z okazji spotkania wspólnotowego

(*Modlitewnik Zmartwychwstańca*, s. 120)

Panie, Jezu Chryste, Ty obiecałeś, że będziesz pośród wszystkich, którzy gromadzą się w Twoje imię. Spraw, abyśmy odczuwali, że jesteś obecny z nami i obdarzasz nas nadzieją, radością i pokojem, i że zachowujesz nas w prawdzie i miłości.
Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Jezu Chryste Zmartwychwstały, Tyś nas zgromadził w jedną rodzinę i pragniesz, aby nasza wspólnota była pełna życia Bożego. Spraw, aby w niej wyrażała się i wzrastała wiara, nadzieja i miłość każdego z nas.
Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Boże, nasz Ojcze, napełnij darami Twego Ducha całą naszą wspólnotę, abyśmy gorliwie starali się poznać Twoją wolę i zgodnie wprowadzali w czyn poznane zadania, stając się widzialnym znakiem wartości i postaw ewangelicznych. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

PLAN DNIA SKUPIENIA – MARZEC A.D. 2010

Nasz miesięczny dzień skupienia

odbędzie się marca 2010 r.

**Temat: Piąta zasada duchowości zmartwychwstańczej –
Bóg wzywa nas do przemiany:
do paschalnego misterium umierania
i zmartwychwstania z Jezusem.**

I. Modlitwy poranne z rozmyślaniami:

godz. miejsce:

II. Spotkanie modlitewne z konferencją:

godz. miejsce:

III. Spotkanie domowe:

godz. miejsce:

PRZYDZIAŁ OBOWIĄZKÓW,

czyli kto jest odpowiedzialny za:

Modlitwy poranne z rozmyślaniami	
Przewodniczenie Liturgii Godzin	
Tekst konferencji czyta	
Wystawienie Najśw. Sakramentu + modlitwy w trakcie adoracji	
Przygotowanie salki na spotkanie domowe	

Punkty do rozmyślenia porannego: III 2010

Bóg wzywa nas do przemiany: do paschalnego misterium umierania i zmartwychwstania z Jezusem.

„Jesteśmy przekonani, że w swojej miłości Ojciec powołuje nas do nawrócenia: do osobistego zmartwychwstania w jedności z Jezusem, do nowego życia przepelnionego mocą Jego Ducha. Wraz z Jezusem umieramy samym sobie, gdy oddajemy nasze życie Ojcu, wyrzekając się wszystkiego, co nas od Niego oddziela. Moc Ducha formuje w nas Chrystusa i pobudza, aby miłością odpowiedzieć na ogromną miłość Ojca w stosunku do nas.” (Charyzmat CR)

Z konferencji Sługi Bożego B. Jańskiego:

„Chrystus ogłasza potrzebę wewnętrznej przemiany – proponuje nam nawrócenie... Istnieje w człowieku siła która nieustannie go nagli do dążenia ku jakiemuś celowi... Właśnie tej sile... trzeba dać nową pożywkę – należy utrwalić w duszy nowe zainteresowanie, zdolne porwać człowieka, wówczas następuje jego wewnętrzna przemiana. A więc istotą chrześcijańskiego odrodzenia jest zmiana dominującego zainteresowania... Ale jakież zainteresowanie może oderwać duszę od własnego ja? – Miłość ku Bogu! ... Otóż należy powiedzieć grzesznemu człowiekowi to, czego nie mógł się domyślać – powiedzieć mu o tym, że Bóg go kocha! ... Przecież ten fakt znalazł potwierdzenie w historycznym zdarzeniu przyjścia na ziemię Jezusa Chrystusa i Jego dobrowolnej śmierci za grzeszników... Ta odradzająca moc miłości dociera do wszystkich władz duszy – staje się nieodzownym pokarmem – krzepi inteligencję, wyobraźnię, wrażliwość moralną. Dzieje się to dlatego, że wypełnienie tej wielkiej tajemnicy łączy wierne dusze z Głębią Istnienia; z której promieniuje. – Człowiek, który pokutuje, w celu złożenia z siebie ofiary, w samejże ekspiacji odnajduje Nieskończoność. Cała jego terażniejszość i przyszłość staje się dziełem pojednania.

(B. Jański, *Pod sztandarem Zmartwychwstałego Zbawiciela*, opr. B. Micewski CR, Rzym 1978, s. 17)

Punkty do rozmyślenia porannego: III 2010

Bóg wzywa nas do przemiany: do paschalnego misterium umierania i zmartwychwstania z Jezusem.

„Jesteśmy przekonani, że w swojej miłości Ojciec powołuje nas do nawrócenia: do osobistego zmartwychwstania w jedności z Jezusem, do nowego życia przepelnionego mocą Jego Ducha. Wraz z Jezusem umieramy samym sobie, gdy oddajemy nasze życie Ojcu, wyrzekając się wszystkiego, co nas od Niego oddziela. Moc Ducha formuje w nas Chrystusa i pobudza, aby miłością odpowiedzieć na ogromną miłość Ojca w stosunku do nas.” (Charyzmat CR)

Z konferencji Sługi Bożego B. Jańskiego:

„Chrystus ogłasza potrzebę wewnętrznej przemiany – proponuje nam nawrócenie... Istnieje w człowieku siła która nieustannie go nagli do dążenia ku jakiemuś celowi... Właśnie tej sile... trzeba dać nową pożywkę – należy utrwalić w duszy nowe zainteresowanie, zdolne porwać człowieka, wówczas następuje jego wewnętrzna przemiana. A więc istotą chrześcijańskiego odrodzenia jest zmiana dominującego zainteresowania... Ale jakież zainteresowanie może oderwać duszę od własnego ja? – Miłość ku Bogu! ... Otóż należy powiedzieć grzesznemu człowiekowi to, czego nie mógł się domyślać – powiedzieć mu o tym, że Bóg go kocha! ... Przecież ten fakt znalazł potwierdzenie w historycznym zdarzeniu przyjścia na ziemię Jezusa Chrystusa i Jego dobrowolnej śmierci za grzeszników... Ta odradzająca moc miłości dociera do wszystkich władz duszy – staje się nieodzownym pokarmem – krzepi inteligencję, wyobraźnię, wrażliwość moralną. Dzieje się to dlatego, że wypełnienie tej wielkiej tajemnicy łączy wierne dusze z Głębią Istnienia; z której promieniuje. – Człowiek, który pokutuje, w celu złożenia z siebie ofiary, w samejże ekspiacji odnajduje Nieskończoność. Cała jego terażniejszość i przyszłość staje się dziełem pojednania.

(B. Jański, *Pod sztandarem Zmartwychwstałego Zbawiciela*, opr. B. Micewski CR, Rzym 1978, s. 17)

Punkty do refleksji po wysłuchaniu konferencji

DLACZEGO WRÓCIŁEM

DO WIARY ŚWIĘTEJ KATOLICKIEJ?

Boś Ty tak chciał, miłościwy Boże!

*Twoja łaska to sprawiła, nie zaś moja zasługa,
prace i rozumowania. Czuję to z całej duszy
i dzięki Ci składam, o Boże! żeś raczył wejrzeć na
moją nędzę i cierpienia, na moje jęki i wzdychania
ku prawdzie, ku powszechnemu dobru. Wesprzyj
mnie, Panie wszechmogący, dodając mocy, abym
się w całym życiu stał godnym Twej dobroci!*

(Bogdan Jański, 28 grudnia 1834)

1. Jezus odpowiedział: „Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeżeli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego. To, co się z ciała narodziło, jest ciałem, a to, co się z Ducha narodziło, jest duchem. Nie dziw się, że powiedziałem ci: Trzeba wam się powtórnie narodzić. Wiatr wieje tam, gdzie chce i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąża. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha.” (J 3,5-8)

2. „Nawrócenie jest rzeczywistością dynamiczną, procesem trwającym całe życie: musimy nieustannie umierać samym sobie (samowoli, miłości własnej, czynności własnej), aby mocą Ducha Świętego zmartwychwstać do nowego życia miłości w Chrystusie.”

(Konstytucje CR, art. 1)

Punkty do refleksji po wysłuchaniu konferencji

DLACZEGO WRÓCIŁEM

DO WIARY ŚWIĘTEJ KATOLICKIEJ?

Boś Ty tak chciał, miłościwy Boże!

*Twoja łaska to sprawiła, nie zaś moja zasługa,
prace i rozumowania. Czuję to z całej duszy
i dzięki Ci składam, o Boże! żeś raczył wejrzeć na
moją nędzę i cierpienia, na moje jęki i wzdychania
ku prawdzie, ku powszechnemu dobru. Wesprzyj
mnie, Panie wszechmogący, dodając mocy, abym
się w całym życiu stał godnym Twej dobroci!*

(Bogdan Jański, 28 grudnia 1834)

1. Jezus odpowiedział: „Zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, jeżeli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego. To, co się z ciała narodziło, jest ciałem, a to, co się z Ducha narodziło, jest duchem. Nie dziw się, że powiedziałem ci: Trzeba wam się powtórnie narodzić. Wiatr wieje tam, gdzie chce i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąża. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha.” (J 3,5-8)

2. „Nawrócenie jest rzeczywistością dynamiczną, procesem trwającym całe życie: musimy nieustannie umierać samym sobie (samowoli, miłości własnej, czynności własnej), aby mocą Ducha Świętego zmartwychwstać do nowego życia miłości w Chrystusie.”

(Konstytucje CR, art. 1)